

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Drtinou Ph.D., advokátem se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 30a, České Budějovice, proti žalovanému: **ředitel Policie České republiky Správy Jihočeského kraje**, České Budějovice, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2006, č. j. ŘS-961/2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 11. 2006, č. j. 10 Ca 139/2006 – 31,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 11. 2006, č. j. 10 Ca 139/2006 – 31, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví uvedeným rozsudkem Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl žalobu podanou žalobcem (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí ředitele Správy Jihočeského kraje České Budějovice ze dne 13. 7. 2006, č. j. ŘS-961/2006. Žalovaný jím zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství České Budějovice, č. ORCB-800/2006, ze dne 3. 5. 2006, kterým byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“). Stěžovatel podle odůvodnění uvedeného rozhodnutí porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které mělo znaky trestného činu a bylo způsobitelné ohrozit dobrou pověst policie, neboť dne 28. 3. 2006 kolem 17.45 hod v OD KAUF LAND

v Českých Budějovicích odcizil tři kazety s DVD disky a úspornou žárovku 15W v celkové hodnotě 522 Kč.

Krajský soud vzal za prokázané, že se stěžovatel uvedeného jednání dopustil. Poukázal přitom zejména na shodné výpovědi pracovníků bezpečnostní agentury. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že vysvětlení podaná stěžovatelem lze hodnotit jako ryze účelová, neboť žádná ze dvou jím uváděných verzí nebyla potvrzena osobami, na které se odvolával. Krajský soud pak neshledal důvodnými ani námitky stěžovatele, jimiž zpochybňoval naplnění podmínek ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona ve znění novely účinné ode dne 1. 3. 2006 provedené zákonem č. 21/2006 Sb. Prvostupňový správní orgán i žalovaný vyložily, proč jednání stěžovatele považovaly za porušení služební přísahy a za zavrženíhodné jednání mající znaky trestného činu, které je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie.

Soud přisvědčil úvaze, že se zřetelem na povolání policisty lze za zavrženíhodné jednání považovat jednání, které je v příkrém rozporu s obecnou morálkou z mravního i společenského hlediska. Připustit, aby na policistu, který při výkonu služební činnosti zasahoval proti pachatelům drobných krádeží, a to dokonce v OD KAUFAND, bylo hleděno jinak, by mohlo ohrozit autoritu a vážnost policejního sboru a vytvořit prostor pro vydírání a korumpování policie. Soud zde připomněl, že mu nepřísluší nahradit správní orgán a vlastní úvahou vymezit obsah neurčitého pojmu, kterým je v této věci právě pojem „porušení přísahy zavrženíhodným jednáním“, a posoudit, zda jednání stěžovatele naplnilo svou intenzitou znaky takto vymezeného porušení služební přísahy, neboť by tím zasáhl do dispozičního práva žalovaného.

Krajský soud přisvědčil žalovanému rovněž ohledně výkladu pojmu „jednání, které má znaky trestného činu“. Znaky trestného činu obecné i zvláštní stanoví trestní zákon. Vzhledem k tomu, že materiálním znakem trestného činu je stupeň nebezpečnosti pro společnost vyšší než nepatrný a u mladistvých vyšší než malý, platí, že i když jsou naplněny formální znaky trestného činu, např. právě trestného činu krádeže, nejedná se o trestný čin, nýbrž jen o přestupek, tak jako tomu bylo v projednávaném případě. Užití pojmu „jednání, které má znaky trestného činu“ ve služebním zákoně není podle předkladatele novely tohoto zákona vyjádřením pojmu trestného činu v jeho materiálním smyslu, ale jen v rozsahu jeho formálních znaků. Nelze se proto dovolávat čl. 40 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění příslušníka policie ze služebního poměru není rozhodnutím o vině a trestu za trestný čin. V řízení o propuštění nerozhoduje služební funkcionář o tom, zda se dotčený příslušník dopustil trestného činu. V intencích ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona toliko posuzuje, zda policista porušil přísahu zavrženíhodným jednáním, které má formální znaky trestného činu. Trvání na požadavku, že policistu lze ze služebního poměru propustit jen po vyřešení otázky, zda se dopustil trestného činu, by činilo citované ustanovení služebního zákona se zřetelem na lhůty uvedené ve čtvrtém odstavci prakticky neaplikovatelným, neboť se jedná o otázku, na kterou může v souladu se zásadou presumpce neviny dát odpověď skutečně jen pravomocný rozsudek soudu. Ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona je i po novele aplikovatelné na případy přestupků a nikoliv jen trestných činů.

Správní orgán I. stupně i žalovaný dále hodnotily jednání stěžovatele z hlediska jeho dopadu na dobrou pověst policie. Úvaha správního orgánu, že žalobcovo inkriminované jednání je neslučitelné s postavením policisty ve společnosti a diskredituje dobré jméno policie jako garanta bezpečnosti pro občana, je podle soudu opodstatněná, neboť stěžovatel jako příslušník hlídkové služby sám proti pachatelům drobných krádeží v obchodních domech zasahoval. Požadavek prokázat, zda vůbec a zda ke konkrétnímu okamžiku má policie, resp. příslušný policejní sbor, dobré jméno, z předpisu nevyplývá. Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda byly naplněny podmínky ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona ve znění novely provedené zákonem č. 21/2006 Sb. Stěžovatel má předně za to, že jednání, které je mu kladeno za vinu, nelze považovat za zavrženíhodné ve smyslu citovaného ustanovení. Jedná se o zcela vágní pojem, který není možné jednoznačně vysvětlit. Stěžovatel poukázal na ust. § 29 odst. 3 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona (dále jen „trestní zákon“), které vymezuje podmínky uložení trestu odnětí svobody na doživotí za zde vyjmenované trestné činy, přičemž mj. požaduje, aby stupeň nebezpečnosti takového trestného činu pro společnost byl mimořádně vysoký vzhledem k zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení činu nebo k zvlášť zavrženíhodné pohnutce nebo k zvlášť těžkému a těžko napravitelnému následku. Stěžovatel má za to, že má-li být porušení služební přísahy zavrženíhodné, neodbytně se nabízí výklad, že takové jednání musí mít znaky vyjmenovaných trestných činů.

Stěžovatel dále namítl, že služební funkcionář v řízení o propuštění musí vyřešit otázku, zda se policista dopustil jednání, které má znaky trestného činu, tedy zda se dopustil trestného činu. Je vůbec otázkou, zda je služební funkcionář oprávněný a způsobilý posuzovat trestní jednání příslušníka Policie ČR. Podle názoru stěžovatele není taková osoba oprávněna vynést rozsudek o vině ani si o tom učinit vlastní úsudek, či si takovou otázku zodpovědět jako jakousi předběžnou otázku. Pokud toto učiní, porušuje jedno ze základních práv a svobod, tedy čl. 40 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že jen soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy.

I v případě, že by jednání kladené stěžovateli za vinu naplňovalo formální znaky trestného činu krádeže, ačkoli od počátku uvádí, že se takového jednání nedopustil, pak není naplněn materiální znak, tj. společenská nebezpečnost činu pro společnost. Ustanovení § 247 odst. 1 trestního zákona, vymezující trestný čin krádeže požaduje kromě naplnění dikce „kdo si присvojí cizí věc tím, že se jí zmocní“ kumulativní naplnění alespoň jednoho znaku uvedeného v písmenech a) až e). I kdyby bylo podle názoru žalovaného naplněno návětí citovaného ustanovení, nebyl by v žádném případě naplněn ani jeden ze znaků trestného činu uvedeného v písmenech a) až e), což je však nezbytnou podmínkou pro to, aby dané jednání mělo znaky trestného činu. Je tedy nutné učinit závěr, že i kdyby se stěžovatel jednání popsaného v rozhodnutí žalovaného dopustil, pak se v žádném případě nejednalo o jednání, které by mělo znaky trestného činu, nýbrž bylo pro nedostatek materiální stránky skutku i některých formálních znaků skutku ve smyslu zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupkem.

Názor krajského soudu, že postačuje, aby příslušník Policie ČR svým jednáním naplnil pouze formální znaky trestného činu, považuje stěžovatel za nesprávný. Ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona podle něj stanoví, že jednání musí naplňovat veškeré znaky trestného činu nikoliv pouze některé znaky, např. formální znaky. Pokud by zákonodárce takové omezení zamýšlel, zajisté by to v zákoně uvedl. Stěžovatel poukázal na to, že v řadě případů pouze materiální znak odlišuje trestný čin od přestupku. Zastává tedy názor, že ani druhá podmínka ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona nebyla naplněna.

Stěžovatel konečně namítl, že citované ustanovení požaduje, aby jednání policisty bylo způsobilé ohrozit dobré jméno bezpečnostního sboru. Otázkou je, jak příslušný bezpečnostní sbor prokázal, že má dobré jméno. Dále je třeba posoudit, co pojem „dobré jméno“ zahrnuje, zda bezpečnostní sbor v konkrétním okamžiku dobré jméno skutečně má či zda se bude vycházet z fikce, že Police ČR má dobré jméno jen proto, že je státní institucí. Důkazní břemeno ohledně této podmínky leží výlučně na policejním orgánu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je v tomto směru podle stěžovatele nedostačující. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že stěžovatel ve své kasační stížnosti užil stejné argumenty jako v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí a v žalobě. Stěžovatel neuvedl nic nového, žalovaný se tudíž nemá k čemu vyjadřovat. Žalovaný dále poukázal na to, že zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, účinný ode dne 1. 1. 2007 v ust. § 42 odst. 1 písm. d) vymezuje stejný důvod propuštění jako novelizované znění zákona č. 186/1992 Sb. V případě zrušení rozhodnutí krajského soudu tak zřejmě nebude možné propustit příslušníka bezpečnostního sboru, který odcizí věci v hodnotě do 5000 Kč, ale bude jej možné pouze potrestat za přestupek.

Jako důvod své kasační stížnosti stěžovatel označil ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. To obecně spočívá buď v tom, že správně zjištěný skutkový stav je subsumován pod nesprávnou právní normu nebo je sice vybrána správná právní norma, ale následně je nesprávně vyložena či aplikována. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem soudu, že jeho jednání naplnilo znaky vymezené v ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Stěžovatel dále odkázal na kasační důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti však nelze dovodit, v čem tento důvod spatřoval.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 18. 4. 2007, č. j. 3 Ads 2/2007 - 80, odmítl kasační stížnost stěžovatele jako opožděnou. Toto usnesení k ústavní stížnosti stěžovatele Ústavní soud zrušil nálesem ze dne 11. 2. 2009, sp zn. III. ÚS 2509/08.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, ve znění účinném do 28. 2. 2006, mohl být policista propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvláště závažným způsobem. Služební přísahou se přitom policista podle § 6 odst. 2 služebního zákona zavazoval k čestnému, statečnému a ukázněnému chování, takže pokud se svým jednáním od takto požadovaného chování výrazně odchýlil, a to nejen při plnění služebních povinností, ale i v rámci běžného života, dopustil se zvláště závažného porušení služební přísahy. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2003, č. j. A 8/2003-32, který byl publikován pod č. 231/2004 Sb. NSS. V něm navíc Nejvyšší správní soud shledal za zvláště závažné porušení služební přísahy i krádež v obchodě, a to bez ohledu na posouzení tohoto jednání v přestupkovém řízení. Za uvedeného právního stavu by tedy jednání stěžovatele naplnilo podmínky pro jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky.

Dnem 1. 3. 2006 však nabyl účinnosti zákon č. 21/2006 Sb., o ověřování shody opisu nebo kopie s listinou a o ověřování pravosti podpisu a o změně některých zákonů (zákon o ověřování), kterým bylo mimo jiné změněno ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona tak, že policista mohl být propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. V této souvislosti je nutné uvést, že původní návrh zákona o ověřování novelu služebního zákona neobsahoval a ta do něho byla vložena až formou pozměňovacího návrhu Senátu se záměrem zamezit výplatě požitků poskytovaných po propuštění ze služebního poměru těm policistům, kteří porušili služební přísahu zavrženíhodným jednáním vykazujícím znaky trestného činu, a reagovat na potřebu skončit služební poměr ještě před tím, než příslušník bude za takové jednání pravomocně odsouzen (viz sněmovní tisk č. 876/4 a stenozáznam z 51. schůze ze dne 20. 12. 2005, IV. volební období Poslanecké sněmovny, www.psp.cz).

Uvedená novela služebního zákona navíc odpovídá zákonu č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), který sice byl schválen již dne 23. 9. 2003, avšak jeho účinnost se opakovaně odkládala a právní poměry příslušníků bezpečnostních sborů, jejich odměňování, řízení ve věcech služebního poměru a organizační věci služby se jím tak počaly řídit až od 1. 1. 2007. Podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d), odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. musí být příslušník propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, přičemž jeho služební poměr skončí dnem doručení rozhodnutí o propuštění. Nová úprava služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů, mezi něž náleží i Policie České republiky, však upravuje i další důvod pro propuštění ze služebního poměru, kterým je uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Ten se přitom ukládá také za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka [§ 42 odst. 1 písm. e), § 186 odst. 7 zákona č. 361/2003 Sb.]. Uvedený důvod přitom zákonodárce stanovil s úmyslem umožnit propuštění příslušníka, který se dopustil závažného přestupku, kupříkladu krádeže (srov. důvodová zpráva k návrhu zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, sněmovní tisk č. 256/0, IV. volební období Poslanecké sněmovny, www.psp.cz).

Zákon č. 21/2006 Sb. však takový důvod pro propuštění policisty ze služebního poměru nezakotvil, takže v období od jeho účinnosti (1. 3. 2006) do konce účinnosti služebního zákona (31. 12. 2006) nebylo možné propustit policistu za jednání, které mělo pouze znaky přestupku. V této době tak služební funkcionář mohl podle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, ve znění zákona č. 21/2006 Sb., propustit policistu ze služebního poměru z důvodu porušení služební přísahy jen za takové zavrženíhodné jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Podle tohoto právního stavu je přitom nutné posoudit i jednání stěžovatele, kterého se dopustil dne 28. 3. 2006.

Nejvyšší správní soud se předně ztotožnil se závěrem krajského soudu, že jednání stěžovatele bylo možné hodnotit jako zavrženíhodné. Jeho jednání bylo nejen v rozporu s obecně přijatými morálními požadavky, ale porušil jím současně i zákonem chráněný zájem na ochraně majetku, který má jako příslušník policie garantovat, čímž se dopustil přestupku proti majetku. Stěžovatel se tak výrazně odchýlil od přísahou požadovaného chování příslušníka Policie ČR „být čestný, statečný a ukázněný“, které je povinností každého policisty nejen při plnění služebních povinností ale i v rámci běžného života. Jestliže se stěžovatel dovolával toho, že tento pojem užívá trestní zákon při vymezení trestných činů, za které lze uložit trest odnětí svobody na doživotí, je nutno konstatovat, že trestní zákon zde hovoří o zvlášť zavrženíhodném způsobu provedení činu a zvlášť zavrženíhodné pohnutce. Vyjadřuje zde tak daleko více negativní hodnocení.

Stěžovatel dále namítl, že nebylo prokázáno, že Policie ČR má dobré jméno. Nejvyšší správní soud předně upřesňuje, že ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona užívá pojem „dobrá pověst“. Dobrá pověst představuje určité vlastnosti či hodnoty přičítané právnické či fyzické osobě, které se odráží v příznivém hodnocení ze strany společnosti. Dobrá pověst Policie ČR pramení z toho, že je státní institucí zajišťující bezpečnost občanů a ochranu jejich majetku. Současně je její dobrá pověst nutným předpokladem pro plnění tohoto poslání. Je proto nezbytné trvat na řádném chování příslušníků Policie ČR, k němuž se přísahou zavázali, neboť to se nepochybně odráží ve vnímání Policie ČR jako celku. Nejvyšší správní soud tedy stejně jako krajský soud dospěl k závěru, že předmětné jednání stěžovatele, který měl jakožto policista dohlížet na dodržování zákonů a veřejného pořádku, bylo nepochybně způsobilé dobrou pověst Policie ČR ohrozit.

Co se týče otázky, zda jednání stěžovatele mělo znaky trestného činu, uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Trestným činem je podle § 3 odst. 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb. (dále jen „trestní zákon“) pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky jsou uvedeny v tomto zákoně. Pojmové znaky trestného činu tedy tvoří znaky uvedené v zákoně (formální znaky trestného činu) a nebezpečnost činu pro společnost (materiální znak trestného činu). Jestliže čin nesplňuje formální nebo materiální znak, nejde o trestný čin. Primárně se přitom zjišťují formální znaky trestného činu. Materiální znak trestného činu se pak používá jako určitý korektiv, s jehož pomocí se odstraňují tvrdosti zákona při řešení otázky trestnosti konkrétního činu. Při absenci formálních znaků trestného činu tak již není zapotřebí posuzovat jeho materiální znak. Mezi formální znaky trestného činu náleží

obecné znaky, které jsou shodné pro všechny trestné činy a navzájem se od sebe neliší. Jimi jsou konkrétně stanovený věk a přičetnost. Formální znaky trestného činu dále tvoří znaky skutkové podstaty trestného činu (typové znaky), které určují, o jaký konkrétní trestný čin jde. Obligatorními znaky skutkové podstaty trestného činu jsou přitom objekt, objektivní stránka, subjekt, subjektivní stránka a protiprávnost (viz i v dalším textu J. Jelínek a kolektiv: Trestní právo hmotné, Obecná část, Zvláštní část, 3. přepracované a aktualizované vydání, kapitoly V až XI, Linde, Praha 2008).

V nyní projednávané věci není žádných pochybností o trestní odpovědnosti stěžovatele, neboť ten v době odcizení zboží dosáhl stanoveného věku a byl přičetný (§ 11 a § 12 trestního zákona). Obecné znaky trestného činu jsou tedy naplněny.

Objekt trestného činu lze definovat jako společenské vztahy, zájmy a hodnoty chráněné trestním zákonem. V dané věci byl přitom objektem trestného činu zájem na ochraně majetku vlastníka obchodního domu, z něhož stěžovatel tři originální kazety s DVD disky a úspornou žárovku 15W odcizil. Subjektem trestného činu pak může být kterákoliv trestně odpovědná fyzická osoba, pokud ze zákona nevyplývá něco jiného, tedy i stěžovatel. Subjektivní stránka trestného činu obsahuje soubor znaků, které charakterizují psychiku pachatele ve vztahu k trestnému činu. Jejím jediným obligatorním znakem je zavinění, které má formu úmyslu nebo nedbalosti. Trestný čin je podle § 4 písm. a) trestního zákona spáchán úmyslně tehdy, jestliže pachatel chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem. Právě v úmyslu přímém se přitom stěžovatel uvedeného jednání dopustil, neboť výše uvedené zboží uložil do svého batohu a při procházení pokladnou za ně nezaplatil. Je tedy zřejmé, že chtěl zboží odcizit a také je odcizil. Ve vztahu k činu stěžovatele pak jistě nelze spatřovat žádnou okolnost vylučující protiprávnost.

Dalším ze znaků skutkové podstaty trestného činu je jeho objektivní stránka, jež charakterizuje způsob spáchání trestného činu a jeho následky. Obligatorními znaky objektivní stránky trestného činu jsou jednání, následek a příčinný vztah mezi nimi. Jednáním ve smyslu trestního práva je projev vůle ve vnějším světě. V dané věci spočívalo v konání stěžovatele, který si z obchodního domu odnesl zboží bez zaplacení, tedy si přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil. Následkem se rozumí porušení nebo ohrožení hodnot, které jsou objektem trestného činu. U majetkových deliktů je pak v některých případech zakotven i rozsah následku, a to pevnými peněžitými částkami, které vyjadřují rozsah škody způsobené trestným činem. V případě přisvojení si cizí věci jejím zmocněním, jehož se stěžovatel dopustil, přitom trestní zákon požaduje způsobení škody nikoliv nepatrné, kterou se podle jeho ustanovení § 89 odst. 11 rozumí škoda dosahující částky nejméně 5000 Kč. Stěžovatel však v dané věci odcizil zboží v hodnotě 522 Kč, takže tímto jednáním škodu nikoliv nepatrnou nezpůsobil. Za této situace tedy nedošlo ke vzniku následku v požadovaném rozsahu, v důsledku čehož nebyly naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) trestního zákona. Jednání stěžovatele pak nevykazovalo ani znaky skutkové podstaty trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), c), d) či e) trestního zákona či jiného trestného činu.

Nejvyšší správní soud zde dodává, že výši způsobené škody nelze považovat za materiální znak trestného činu. Ta totiž představuje následek, který charakterizuje

objektivní stránku skutkové podstaty trestného činu, jak již bylo zmíněno. Ustanovení § 3 odst. 4 trestního zákona sice stanoví, že stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je určován následky trestného činu, avšak toto kritérium představuje toliko konkretizaci znaku objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu a vyjadřuje závažnost dopadu trestného činu na zájmy společnosti a práva a oprávněné zájmy osob. Formální a materiální znaky trestnosti činu přitom nelze vzájemně zaměňovat (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 1997, sp. zn. 2 Tzn 56/97, č. 20/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu - část trestní). Jestliže tedy odcizení zboží v obchodě nenaplnilo znaky skutkové podstaty trestného činu a tím jeho formální znaky, pak tento čin nemohl mít znaky trestného činu, bez ohledu na jeho společenskou nebezpečnost, kterou zvýšilo to, že se ho stěžovatel dopustil jako příslušník Policie České republiky.

Stěžovatel se tedy odcizením tří originálních kazet s DVD disky a úsporné žárovky 15W z obchodního domu v hodnotě 522 Kč sice dopustil zavrženíhodného jednání, které je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie, avšak toto jednání nevykazuje znaky trestného činu. Za této situace nebyla splněna jedna z podmínek pro jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, ve znění zákona č. 21/2006 Sb. Za této situace se již Nejvyšší správní soud jako nadbytečnou nezabýval otázkou, zda byl služební funkcionář oprávněn posoudit, jestli jednání stěžovatele mělo znaky trestného činu.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že Krajský soud v Českých Budějovicích chybně posoudil právní otázku, zda jednání stěžovatele naplnilo znaky vymezené v ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, čímž zatížil své rozhodnutí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud dle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem výše uvedeným.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu